

אחרי הפיצוץ נהיה שקט מוות. אני התאוששתי ראשון

"תוך כדי שאני מטפל, הגיעו חבלנים עם המ"פ. הם פילסו את הדרך מהמוקשים וחזרנו למחנה. עם בוקר שבנו לשרה הקרב. המשכנו להתקדם. עברנו את המתלה, נלחמנו פה ונלחמנו שם, ובשלב מסוים הגענו לראס אבו רודב, שם נמצאים מפעלי הנפט המצריים. בתחילת המלחמה חיל האוויר הפגזו שם וכשהגענו, מיכלי הדלק עדיין בערו".

■ העיטור ואני ■

בתקופה האחרונה נרונה שאלת הענקת או שלילת הצל"ש ממנהיגי המרד בגולני, סמ"ר ישראל בן לולו וסמ"ר שירן אמסילי. שמותיהם הוזכרו כמי שראויים לקבל צל"ש על מעשיהם במלחמת לבנון השנייה, אך בעקבות המרד, היו שחשבו לבטל את

צילום: ברית שליו

גוטליב היום. "הסמ"פ נגמר לי בידיים"

הענקת האות. המקרה של גוטליב מוכיח שישנם גם מי שמאמינים שאפשר לשלב עיטור בגלל הפעולה שעשיתי, אימא שלי שמעה את זה. היו לי או שני ילדים. היא שאלה אותי 'מה השמועות שמתהלכות פה?' אמרתי לה, 'אני יודע? מה שיהיה יהיה'. היא אמרה לי, 'לא חשבת באותו זמן על האמא שלך?' עניתי לה: 'גברתי! חשבתי על הסמ"פ שלי ועל החיילים שהיו יחד איתו. רק על זה חשבתי'.

"לפי האזורים שהוא נפצע בהם ולפי כל החישובים, סביר היה להניח שהוא נהרג. כשהגעתי לסמ"פ לטפל בו, הוא גנח 'כואב לי, כואב לי כואב לי', עד שהקול דעך והוא נגמר. תוך כדי הריצה שלי, פגשתי אחד מהקצינים. שאלתי אותו איפה הג'יפים, היות שרק הג'יפ של הסמ"פ התפוצץ. הוא הצביע על אלומת אור שהייתה כמו נר תמיד. את זה אני לא אשכח בחיים. טיפלתי בסמ"פ, אבל הוא נגמר לי בידיים.

עור זחל"מים בסיני, בזמן המלחמה. "כשהמ"פ קם לענות, הוא שם לב למהמוות שהיו לפני הוחל"ם"

"אני הייתי בן יחיד. מאוחר יותר, כשהתחילו שמועות שאני עומד לקבל עיטור בגלל הפעולה שעשיתי, אימא שלי שמעה את זה. היו לי או שני ילדים. היא שאלה אותי 'מה השמועות שמתהלכות פה?' אמרתי לה, 'אני יודע? מה שיהיה יהיה'. היא אמרה לי, 'לא חשבת באותו זמן על האמא שלך?' עניתי לה: 'גברתי! חשבתי על הסמ"פ שלי ועל החיילים שהיו יחד איתו. רק על זה חשבתי'.

"לפי האזורים שהוא נפצע בהם ולפי כל החישובים, סביר היה להניח שהוא נהרג. כשהגעתי לסמ"פ לטפל בו, הוא גנח 'כואב לי, כואב לי כואב לי', עד שהקול דעך והוא נגמר. תוך כדי הריצה שלי, פגשתי אחד מהקצינים. שאלתי אותו איפה הג'יפים, היות שרק הג'יפ של הסמ"פ התפוצץ. הוא הצביע על אלומת אור שהייתה כמו נר תמיד. את זה אני לא אשכח בחיים. טיפלתי בסמ"פ, אבל הוא נגמר לי בידיים.

"הייתי בן יחיד. כשהתחילו שמועות שאני עומד לקבל עיטור בגלל הפעולה שעשיתי - אמא שלי שמעה את זה. היא אמרה לי: 'לא חשבת באותו זמן על האמא שלך?' עניתי לה: 'גברתי! חשבתי על הסמ"פ שלי ועל החיילים שהיו יחד איתו. רק על זה חשבתי'"

על ה'קולי'. בחול, הגלגלים של הרכב עושים סימנים, אז הוא ביקש לחזור אחורה על הסימנים, כדי לא להיתקל במוקש. מה מסתבר בדיעבד? שזה היה שדה מוקשים יחיד שצה"ל לא ידע עליו. היות שהמ"פ הכיר את הסימנים של שדה מוקשים, הוא ראה את המהמורות, כמו אלו שעושה חפרפרת. "הג'יפ של הסמ"פ פספס ועלה על המוקש. אחרי הפיצוץ נהיה שקט מוות. אני התאוששתי ראשון. אמרתי למ"פ, 'אני קופץ לראות מה המצב'. בכלל לא חשבתי על הסכנות. אמרתי לעצמי שאני כחובש חייב להציל חיי אדם ואני לא זוכר שהיו לי בכלל רופאים איתי. אף אחד לא ענה לי. כאמור, תמיד ראיתי שהציוד שלי יהיה מאחור במקום מסוים. רצתי לאחור כדי לקחת את הציוד. אחד מהחבר'ה שהיה בהלם מהפיצוץ צץ פתאום. הכנסתי אותו לתוך הרכב, תפסתי את הציוד, קפצתי מעל הדופן ונכנסתי לשדה כדי לטפל בסמ"פ.

הכרות הגרעין, אמרתי שזה לא בשבילי והתגייסתי בגיוס רגיל. "מרגע שסיימתי טירונות ועד שזרקו אותי מצה"ל, הייתי חובש קרבי. התחלתי בתור חובש מחלקתי, עברתי להיות חובש פלוגתי עד שהשתחררתי בתור חובש גדודי. רצו שאחתום קבע אבל לא רציתי, כי הייתה לי מגמה לסיים את השירות הצבאי ולדאוג לפרנסה. "שלושה שבועות לפני מלחמת ששת הימים, קיבלתי צו גיוס למילואים וישבנו בדרום עד פרוץ המלחמה. המח"ט שלנו היה מיוצאי האצ"ל. אני לא הכרתי אותו, והוא התחיל לדבר איתנו על כך שצריך לשמור על תחמושת. בהמתנה, חבר'ה באו אליי וביקשו תחבושות, פלסטרים ווולין כדי למרוח על השפתיים. לאחר שהמח"ט סיים לדבר ביקשתי את רשות הדיבור. אמרתי לו 'המפקד! אתה מרבר על תחמושת, אבל לי יש בעיה - אין לי תחבושות לחיילים שבאים אליי'. חבר'ה מאחור אמרו לי, 'אתה לא מכיר אותו. תסתום את הפה שלך, כי הוא יכניס אותך לבית-הסוהר'. אבל בסוף ראיתי דאגתי לעצמי לציוד המתאים. "בערב המלחמה, המח"ט כינס את כל המפקדים, כולל אותי, כי בתור חובש ישבתי כל הזמן עם המ"פ או על הוחל"ם שלו. תמיד הייתי צמוד לציוד שלי. הסמ"פ, שהיה חבר שלי, אמר לי: 'איתמר, צריך להתגלח כי מחר בבוקר נכנסים למלחמה'. פחדו אז מפגיעות אב"ך מצד האויב. עניתי לו 'איציק, אתה קצין ואתה חייב להיצמד לפקודות. אתה לא רואית אותי ואני לא שמעתי אותך. אני לא מוריד את הוקן'. אין לי מושג למה התעקשתי, אבל כך היה".

■ חובש בשדה מוקשים ■

"התחילה המלחמה. אני הייתי בפלוגת סיור קלה שהורכבה מג'יפים וזחל"מים. לפנינו נסעו הטנקים. בשלב מסוים קיבלנו פקודה להגיע לתעלה כמה שיותר מהר. הטנקים ביקשו הפסקה כדי לתדלק. המח"ט הודיע במיקרופון 'הסיירת הקלה - קדימה! אני לא יודע כמה שעות נסענו, עד שהמ"פ ביקש ממני להחליף את הנהג שהתעייף בינתיים, כיוון שאני חבר בחברת 'דן'. התיישבתי על יד ההגה והמשכנו. לאחר זמן מה התעייפתי. 'צעקל'ה, אני רוצה להתחלף', אמרתי למ"פ. הוא עצר את הוחל"ם והתחלפנו. "בר בכר ראינו ג'יפים של הסיירים. שניים מהם נכנסו לתוך השטח והסמ"פ ראה שאנחנו מתחלפים בנהיגה, אז הוא שאל אותנו בטרדנה, 'מה זה, כל פעם מתחלפים?' כשהמ"פ קם לענות לו, הוא שם לב למהמורות שהיו לפני הוחל"ם. הוא עצר והודיע 'כל החטיבה לעצור במקום. יש חשד לשדה מוקשים'. הסמ"פ אמר לו שהוא חוזר

רב"ט איתמר גוטליב קיבל את עיטור המופת על שקפץ לתוך שדה מוקשים, כדי לטפל בסמ"פ לאחר שהג'יפ שלו התפוצץ

רב"ט איתמר גוטליב נולד בשנת 36'. לעולם הצבאי התחבר כבר בתור ילד - הוא "סחב" רובה מהספינה "אלטלנה" המנוחה. הרובה היה נטול קת, אבל זה לא עזר לו מול אביו, יוצא הלח"י. "זה לא בשביל ילדים", אמר האב ולקח את הרובה מידיו. מאוחר יותר, בצבא, הוא שירת כחובש קרבי מגיוסו ועד שחזרו משירות המילואים. למלחמת ששת הימים התגייס גוטליב, כמו מרבית הגברים הבוגרים בישראל, שלושה שבועות לפני תחילתה. במהלך המלחמה, הג'יפ של הסמ"פ התפוצץ לנגד עיניו בשדה מוקשים. בלי לחשוב על חייו, קפץ גוטליב מהנגמ"ש בו נסע ורץ לטפל בסמ"פ שותת הדם, שלבסוף מת בזרועותיו. על התעוזה שגילה, הוא קיבל את עיטור המופת.

■ עד המלחמה ■

"כיוון שהייתי רוה מדי, רחו לי את הגיוס בשנה והתגייסתי ב-55'. כשעברנו דירה מתל אביב לגבעתיים, שכן שלי משך אותי לנוער העובד והלומד, כי לא הייתה שם תנועת 'מכבי'. בשעת

7 ביוני בסיני

ב-6 ביוני כבשה אוגרתו של האלוף ישראל טל (טליק) את מתחם ביר לחפן, אוגרת האלוף אברהם יפה כבשה את ג'בל ליבני ואוגרתו של אריק שרון סיימה בהצלחה את הקרב הקשה באום כתף. ביום המחרת, ה-7 בחודש, התקרמו הכוחות לעומק השטח המצרי. טליק נע מערבה, כבש את ביר חמה ושחרר את צומת ביר גפנפה; האלוף יפה סיים את היום כשהוא שולח כוחות לחסום את המתלה ולהשמיד כוחות אויב נסוגים, ואילו אוגרתו של שרון התקרמה דרומה, כשבדרך היא כובשת את קצימה ואת ג'בל חרים - שם מתרחש סיפורו של איתמר גוטליב.